

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 20.09.2000
KOM(2000) 511 endelig

2000/0213 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om forsikringsmæglervirksomhed

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. GENERELLE ASPEKTER

Handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser¹, som fik en positiv modtagelse på Det Europæiske Råds møde i Köln i juni 1999, pegede på, at der er et presserende behov for at etablere et reelt integreret detailmarked, hvor forbrugernes og tjenesteydernes interesser nyder en passende beskyttelse. Der peges i denne forbindelse på forsikringsmæglervirksomhed som et område, hvor der skal træffes foranstaltninger som en prioriteret opgave. Det er nødvendigt med klare og fælles regler for forsikringsmæglere, hvis der skal garanteres fri udveksling på tværs af grænserne af forsikringsydelser, og forsikringstagerne skal sikres en beskyttelse på et højt niveau.

Handlingsplanen slog derfor til lyd for, at de bindende fællesskabsregler om forsikringsmæglere, som ikke er blevet opdateret, siden de blev vedtaget i 1976, moderniseres. Den bebudede, at Kommissionen vil vedtage et direktivforslag herom omkring midten af 2000. Det påregnes, at Europa-Parlamentet og Rådet kan vedtage forslaget i 2002.

Det Europæiske Råd i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 slog på ny kraftigt til lyd for, at de finansielle tjenesteydelser og de finansielle markeder i EU integreres. Et fælles finansielt marked vil være et afgørende aktiv for den europæiske økonomis konkurrenceevne, den nye økonomis gennemslagskraft og den sociale samhørighed. Dette er baggrunden for, at stats- og regeringscheferne har krævet, at handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser gennemføres inden 2005.

I sin meddelelse af 3. maj 2000² gav Kommissionen tilsagn om at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at følge op på konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon. Fuld gennemførelse af handlingsplanen frem til 2005 er en højt prioriteret opgave, der vil sikre mere effektive finansielle markeder og mere konkurrencedygtige virksomheder i den finansielle sektor.

1.1. Behovet for fælles EU-retsregler for forsikringsmæglere

Forsikringsmæglere er et afgørende led i salget af forsikringsprodukter i EU. Som det fremgår af tabellen nedenfor, er forsikringsmægleres markedsandel af salget af forsikringer på over 50% i en række medlemsstater.

---

¹ KOM(1999) 232 af 11.5.1999.

² KOM(2000) 257 endelig af 3.5.2000.

Markedsandele i de forskellige salgskanaler for forsikringer i visse EU-lande
(i %)

	Mæglere		Generalagenter		Pengeinstitutter		Direkte salg		Andet	
	Skadesf.	Livsf.	Skadesf.	Livsf.	Skadesf.	Livsf.	Skadesf.	Livsf.	Skadesf.	Livsf.
B	70	50	15	10	8	25	3	5	4	10
NL	60				15		20		5	
UK	70	48	18	5		15	10	2	2	33
IRL	65	50	4	17		15	30	33		
D	15	12	72	65	12	17	5	5	6	6
L	10		80		5		5			
IT	18	3	76	42	1	36	5	19		
ESP	18		43		15		20	4		
P	16	1	59	12	4	80	14	4	7	1
F	19	7	39	11	5	51	2	6	35	25
DK	15	18			5	5	40	35	41	42

Kilde: BIPAR.

Forsikringsmæglere spiller ligeledes en betydningsfuld rolle i forbindelse med beskyttelsen af forsikringstagernes interesser, ikke blot ved at sælge forsikringsprodukter for forskellige forsikringselskaber i EU, men også og især ved at rådgive og bistå forsikringstagerne gennem analyse af deres specifikke behov. Denne rolle ventes at blive endnu mere betydningsfuld dels på grund af den skærpede konkurrence, der følger i kølvandet på virkeliggørelsen af det indre marked, og dels på grund af, at de forsikringspolicer, der sælges på det indre marked, bliver mere og mere komplekse. I betragtning af den centrale rolle, mæglere spiller i forbindelse med salget af ofte komplekse finansielle produkter, er det af afgørende betydning at forebygge bedst muligt mod fejl og forsømmelser i forbindelse med denne form for virksomhed, som kan berøre forbrugerne.

Det indre marked for forsikringer er stort set blevet virkeliggjort hvad forsikringselskaberne angår. Siden juli 1994 har forsikringselskaber i kraft af den ordning, der blev indført ved de tredje direktiver³, været underlagt en fælles ordning med administrativ tilladelse og forsigtighedstilsyn udøvet af den medlemsstat, hvor selskabet har sit hovedsæde. Dette «europæiske enhedspas» giver selskaberne mulighed for at udøve forsikringsvirksomhed overalt i EU gennem etablering af filial eller i kraft af den frie udveksling af tjenesteydelser. Denne ordning har medført en stigende omsætning, specielt inden for transaktioner, der drejer sig om store industrielle og kommercielle risici. Denne liberalisering har derimod haft mindre virkning for privatpersoners risici. Dette har til dels sin forklaring i, at der ikke findes fælles EU-retsregler for forsikringsmæglere, som giver dem mulighed for at få fuldt udbytte af de grundlæggende friheder, som etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser repræsenterer på det indre marked. Forsikringsmæglere står derfor meget ofte i den situation, at de ikke kan imødekomme ønskerne fra kunder, som ønsker at forsikre en risiko i en anden medlemsstat.

³ Direktiv 92/49/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1. Direktiv 92/96/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv), EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1.

De EU-bestemmelser, der allerede er vedtaget om forsikringsmæglere (direktiv 77/92/EØF⁴ og henstilling 92/48/EØF⁵), har ganske vist medvirket til at skabe en indbyrdes tilnærmelse mellem medlemsstaternes bestemmelser. Situationen er dog stadig den, at forsikringsmæglere er underlagt divergerende nationale retskrav, som rejser vandtætte skodder mellem de nationale markeder og forhindrer mæglerne i at udøve deres virksomhed på tværs af landegrænserne.

Ifølge forsikringsmæglernes branchesammenslutning (BIPAR) er der adskillige hindringer, der forhindrer forsikringsmæglerne i at kunne opfylde ønskerne hos kunder, der har bopæl i en anden medlemsstat, og dette er særlig markant, når der er tale om privatpersoner. BIPAR peger bl.a. på:

- usikkerheden omkring den EU-lovgivning, der gælder for forsikringsmæglere
- nødvendigheden af på en og samme tid at skulle opfylde kravene i flere forskellige nationale lovgivninger, når der er tale om grænseoverskridende transaktioner (dette kan bl.a. indebære, at det er nødvendigt at lade sig registrere i værtslandet og med henblik herpå opfylde en række nationale krav⁶ vedrørende dækning under en erhvervsansvarsforsikring, finansiel kapacitet osv.)
- mangelen på en klar definition af forsikringsmæglernes forpligtelser, når de opererer i en anden medlemsstat (der kan især opstå problemer i tilfælde, hvor forsikringsmæglere skal opfylde en række krav i relation til det almene vel, som ikke er klart præciserede, eller hvor der er tale om at bestemme, nøjagtig fra hvilket punkt en forsikringsmægler er underlagt værtslandets lovgivning).

Antallet af grænseoverskridende transaktioner, som forsikringsmæglere gennemfører, er som følge heraf meget begrænset, især når der er tale om transaktioner med forsikringstagere, der er privatpersoner. Disse forskelle berører forsikringsselskaberne, som har vanskeligheder med at få adgang til de forskellige nationale markeder i kraft af den frie udveksling af tjenesteydelser og med at opbygge passende salgskanaler i de forskellige medlemsstater. Markedsopsplitningen berøver forsikringstagerne – virksomhederne og forbrugerne – adgang til en bredere vifte af forsikringsprodukter, som ville give dem mulighed for at opnå en forsikringsdækning, der er bedre tilpasset deres ønsker. Endelig berøves forbrugerne de fordele, der følger af en øget konkurrence mellem forsikringsmæglerne.

Målsætningen om at etablere et ægte indre marked inden for denne sektor bringes derved alvorligt i fare.

---

⁴ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 14.

⁵ EFT L 19 af 28.1.1992, s. 32.

⁶ I visse tilfælde kan manglende opfyldelse af disse krav straffes efter straffeloven.

1.2. Direktivforslagets formål

Ved direktivforslaget indføres retlige rammer, som tager sigte på at sikre en høj grad af professionalisme og et højt kompetenceniveau hos forsikringsmæglere. En fælles registreringsordning for forsikringsmæglere skal gøre det lettere for dem at udøve deres virksomhed på tværs af grænserne i henhold til reglerne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Ved forslaget sikres ligeledes et højt beskyttelsesniveau for forsikringstagernes interesser.

Direktivforslaget er koncentreret om de målsætninger, som skal opfyldes, hvis man ønsker at forene forsikringsmæglervirksomhed og det indre marked og samtidig sikre en passende beskyttelse af forsikringstagerne. Man har dog foretrukket at undgå en for vidtrækkende harmonisering af de midler, som skal tages i brug af de kompetente myndigheder for at sikre, at målsætningerne opfyldes. Forsikringsmæglere tilbyder produkter fra selskaber, som i forvejen er underlagt en nøje overvågning overalt i EU. Desuden er det op til forsikrings-selskaberne kun at benytte ydelser fra forsikringsmæglere, der opfylder direktivets bestemmelser. Kommissionen finder, at det under disse omstændigheder er at foretrække så vidt muligt at gøre brug af gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne og ikke at detailharmonisere de kontrolmidler, der reelt tages i brug.

Der er igennem en årrække blevet fremsat krav om indførelse af EU-retsregler for forsikringsmæglere fra forsikrings-selskaberne, forsikringsmæglerne selv, forbrugerne og en række medlemsstater⁷. Europa-Parlamentet tilkendegav i sin betænkning om handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser, at ændringen af EU-reglerne på dette felt skulle have første-prioritet⁸.

På nuværende tidspunkt er det kun direktiv 77/92/EØF⁹, der indeholder bindende bestemmelser om forsikringsmæglere. Dets rækkevidde er dog begrænset: det harmoniserer ikke de faglige kvalifikationskrav, som skal være opfyldt for at kunne udøve virksomhed som agent, formidler eller underagent, som direktivet finder anvendelse på. Det nøjes med at opstille en række overgangsforanstaltninger, som har til formål at sikre fri bevægelighed for disse erhvervsdrivende i EU. Disse foranstaltninger bliver overflødige, når der er blevet vedtaget mere detaljerede EU-retsfor skrifter.

Direktivet udelukker ikke, at medlemsstaterne har lov til at fastsætte særbestemmelser om adgangen til denne form for virksomhed og udøvelsen af den eller til ikke at fastsætte nogen overhovedet. Sådan er det så blevet, idet medlemsstaterne har vedtaget stærkt divergerende bestemmelser. Disse divergerende bestemmelser danner skodder omkring de nationale markeder og forhindrer udøvelse af denne form for virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser. De giver desuden anledning til problemer med gennemsigtigheden i forsikringsmægleres faglige status og kvalifikationer, hvilket ikke bidrager til at garantere et højt beskyttelsesniveau for forsikringstagerne.

---

⁷ Se herom meddelelse fra Kommissionen: "Finansielle tjenesteydelser: øget forbrugertillid" (KOM(97) 309 endelig udg. af 26.6.1997).

⁸ Betænkning A5-0059/2000, punkt 11.

⁹ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 14.

Et første skridt i retning af at forsøge at løse disse problemer og skabe en indbyrdes tilnærmelse mellem de nationale bestemmelser blevet taget med Kommissionens henstilling 92/48/EØF af 18. december 1991¹⁰. Man skønnede dengang, at en henstilling kunne bidrage til at sikre ækvivalens mellem de nationale bestemmelser om udøvelse af forsikringsmæglervirksomhed, uden at det var nødvendigt at vedtage bindende samordningsforanstaltninger. I henstillingen opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til at sørge for, at forsikringsmæglere, der er etableret på deres område, opfylder visse faglige kvalifikationskrav og bliver registreret. Grundlæggende opfordrede henstillingen medlemsstaterne til at vedtage nationale retsforskrifter, der stiller krav om, at forsikringsmæglere skal besidde generel, erhvervs-mæssig og faglig kundskab og kunnen, skal tegne erhvervsansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti, skal være hæderlige, ikke tidligere må have været erklæret konkurs og – for forsikringsformidlers vedkommende – have tilstrækkelig finansiell kapacitet. Endelig fastsætter henstillingen, at forsikringsmæglere skal registreres i deres medlemsstat, og at der skal vedtages passende foranstaltninger og sanktioner over for personer, som udøver virksomhed som forsikringsmægler uden at være registreret. Kun personer, der er registreret, må udøve virksomhed som forsikringsmægler, og for at sikre, at denne registreringspligt overholdes, skal der gælde passende sanktioner og foranstaltninger.

De foranstaltninger, der slås til lyd for i henstillingen, tager sigte på at forbedre forsikrings-tagernes beskyttelse i tilfælde, hvor de erhverver forsikringsprodukter og forsikringsydelse hos forsikringsmæglere. Det forhold, at forsikringsmægleren har tegnet erhvervsansvarsforsikring, betyder, at enhver forbruger, der bliver offer for forsømmelighed fra en forsikringsmægler side, har mulighed for at få erstatning. Ligeledes gælder det, at hvis forsikringsmæglere skal have en vis finansiell kapacitet, nyder forbrugeren en ekstrabeskyttelse mod forsikringsmæglerens eventuelle konkurs. I modsat fald vil præmier, som er indbetalt til forsikringsmægleren, men endnu ikke overført til forsikringsselskabet, kunne gå tabt. Det er endvidere indlysende, at en registreringsordning, effektive sanktioner og en passende teoretisk uddannelse kun vil kunne styrke forbrugernes tillid til forsikringsmæglerens kompetence og integritet.

Langt størstedelen af medlemsstaterne har vedtaget foranstaltninger, der er inspireret af henstillingen. De nationale retsforskrifter i de lande, hvor sådanne findes¹¹, er dog stadig divergerende. Disse forskelle har til følge at rejse ubegrundede barrierer for markedsadgang, især for salg i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, og de medfører en fragmentering af det indre marked. Hvis man desuden ønsker, at det fælles forsikringsmarked skal frembyde bedre forbrugerbeskyttelsesgarantier, er det nødvendigt, at forbrugerne i forbindelse med ethvert indkøb nyder en minimumsgrad af beskyttelse, uanset hvilken forsikringsmægler de benytter, og uanset hvilken medlemsstat forsikringsmægleren er etableret i. Kommissionen finder, at alene foranstaltninger vedtaget på EU-plan vil kunne afskaffe de eksisterende forskelle og virkeliggøre et indre marked for forsikringsmæglervirksomhed.

Da Kommissionen vedtog henstillingen, gav den i øvrigt udtryk for, at den forbeholdt sig ret til at fremlægge et forslag til et bindende direktiv på et senere tidspunkt, hvis samordningsforanstaltninger skulle vise sig nødvendige for at afskaffe de hindringer for markedsadgang, som måtte restere, eller for at indføre nye forbrugerbeskyttelsesgarantier.

---

¹⁰ EFT L 19 af 28.1.1992, s. 32.

¹¹ På nuværende tidspunkt er det kun Tyskland, der endnu ikke har vedtaget særbestemmelser om forsikringsmæglervirksomhed.

1.3. Direktivforslagets indhold

Formålet med dette direktivforslag kan kort beskrives som følger: garantere, at enhver (både fysiske og juridiske personer), som optager og udøver forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed, bliver registreret på basis af et minimumssæt af faglige kvalifikationskrav. Mæglere, der er registreret i én medlemsstat, vil kunne udøve denne virksomhed i andre medlemsstater i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller gennem etablering af filial. Medlemsstaterne vil kunne stille tillægskrav til de faglige kvalifikationskrav, der er fastsat i direktivet, men udelukkende for de mæglere, som registreres på deres område. Derudover indeholder direktivforslaget en række minimumsbestemmelser om formidlingen og indholdet af den information, som mæglere skal give til deres potentielle kunder (dette berører ikke genforsikrings- og forsikringsmæglere, som dækker industrielle og kommercielle risici).

Direktivforslaget tager udgangspunkt i den metode, Kommissionen foreslog i henstilling 92/48/EØF. Den benytter de principper, der blev opstillet heri. Kommissionen finder, at denne metode giver mulighed for at nå de forfulgte målsætninger ved hjælp af foranstaltninger, der er tilpasset målsætningerne.

Direktivforslaget bygger på følgende principper:

- (i) Enhver forsikringsmægler, der udøver denne virksomhed i EU, skal registreres hos en kompetent myndighed (artikel 3). Registrering af en forsikringsmægler er betinget af, at følgende faglige kvalifikationskrav er opfyldt:
  - (a) at forsikringsmægleren besidder den fornødne generelle, erhvervsmæssige og faglige kundskab og kunnen
  - (b) at han er dækket under en erhvervsansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod ansvar for forsømmelighed i forbindelse med udøvelsen af hans erhverv
  - (c) at forsikringsmæglere, der forvalter klientkonti, har tilstrækkelig finansiell kapacitet
  - (d) at han opfylder kravene om hæderlighed og kravet om ikke at have været erklæret konkurs.
- (ii) Forsikringsmæglere, der er registreret, kan udøve deres virksomhed overalt i EU i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser under overvågning og tilsyn af myndighederne i deres hjemmemedlemsstat.
- (iii) Forsikringsmæglere skal opfylde den informationspligt over for deres kunder, der er fastsat i direktivforslaget.

1.4. Høring af de berørte kredse

Dette forslag har adskillige gange været lagt ud til høring hos eksperter i medlemsstaterne og de repræsentative organisationer for de berørte kredse. Blandt de kredse, der har været hørt, er forsikringsselskaberne (Den Europæiske Forsikringskomité – CEA – og sammenslutningen af europæiske gensidige forsikringsselskaber ("Association des Assureurs Coopératifs et Mutualistes Européens" – ACME), mæglerne (Det Internationale Forsikrings- og Genforsikringskontor – BIPAR) og Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (BEUC).

Disse organisationer ser positivt på idéen om et direktivforslag, som fastsætter regler på EU-plan for forsikringsmæglere, og på de overordnede linjer i forslaget.

2. BEMÆRKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER

Artikel 1 – Anvendelsesområde

Direktivforslaget gælder for alle forsikringsmæglere, der er etableret i EU, hvad enten de er fysiske eller juridiske personer.

Alle forsikrings- og genforsikringsmæglere i EU underkastes bestemmelserne i direktivforslaget om registrering og de faglige kvalifikationskrav (artikel 3 og 4). Mæglere, der opfylder disse krav, vil således være omfattet af bestemmelserne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.

Bestemmelserne om den information, forsikringsmæglere skal give til forsikringstagere (afsnit III), gælder dog kun for forsikringsmæglere, som har at gøre med forsikringstagere, som ikke anmoder om dækning af store industrielle og kommercielle risici¹². Disse krav gælder heller ikke for genforsikringsmæglere, som kun udøver mæglervirksomhed med erhvervskunder (genforsikrings- og forsikringsselskaber). Der synes at være behov for en mindre beskyttelse, når der er tale om transaktioner mellem erhvervsvirksomheder.

Direktivforslaget giver dog i to helt konkrete tilfælde medlemsstaterne mulighed for at undlade at anvende bestemmelserne om de faglige kvalifikationskrav (afsnit II) og reglerne om den information, der skal gives (afsnit III), på personer, der udbyder forsikringsprodukter, som ikke forudsætter nogen generel eller særlig forsikringsekspertise, og som dækker risici i tilknytning til produkter eller tjenesteydelser, som de sælger eller leverer som led i deres hovederhverv, forudsat at der ikke er tale om en livsforsikringskontrakt eller ansvarsforsikringskontrakt, at præmiebeløbet ikke er større end 1 000 EUR, og at disse personers hovederhverv ikke er forsikringsmæglervirksomhed. Her tænkes især på forsikringsaftaler til dækning af tab eller beskadigelse af visse genstande som briller og husholdningsapparater samt kontrakter, der yder rejseforsikringsdækning, og som udbydes af rejsebureauer

Under det forberedende arbejde var der tale om at begrænse direktivets anvendelsesområde til kun at gælde for forsikringsmæglere, som har et vist aktivitetsniveau (f.eks. målt ved det årlige præmiebeløb). Dette forslag kunne der dog ikke opnås enighed om blandt de implicerede parter. For at garantere en effektiv beskyttelse af forsikringstagernes interesser synes det at være at foretrække, at bestemmelserne i direktivet gælder for samtlige forsikringsmæglere.

---

¹² Begrebet "store risici" indførtes ved Rådets andet skadesforsikringsdirektiv 88/357/EØF. Disse risici udgøres af:

- samtlige transportrisici (numrene 4, 5, 6, 7, 11 og 12 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF)
- de kredit- og kautionrisici, der vedrører risici hos forsikringstagere, der udøver kommerciel eller industriel virksomhed eller et liberalt erhverv (numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF)
- brandrisici, almindelige ansvarsrisici osv. (numrene 3, 8, 9, 10, 13 og 16 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF), når forsikringstageren opfylder to af følgende tre kvantitative kriterier:
  - samlet balance: 6,2 mio. EUR
  - omsætning: 12,8 mio. EUR
  - antal ansatte: 250.

BIPAR og BEUC er kraftige modstandere af, at mæglere, som ikke har et vist aktivitetsniveau, udelukkes fra anvendelsesområdet, og understreger, at meget ofte er det netop "mindre" mæglere, som kan frembyde problemer i henseende til beskyttelsen af forsikrings-tagerne.

En anden mulighed blev undersøgt, nemlig muligheden for at begrænse anvendelsesområdet til kun at omfatte mæglere, som ønsker at udøve deres virksomhed på det indre marked. Denne mulighed blev der ligeledes opponeret imod fra et flertal af medlemsstater og brancheorganisationerne, som fandt, at den beskyttelse, der blev ydet forsikringstagerne, specielt med hensyn til de faglige kvalifikationskrav, kravene til finansiell kapacitet og kravene om dækning under en erhvervsansvarsforsikring, ville blive forskellig alt efter, om den mægler, som de benyttede, havde sit hovedsæde i deres medlemsstat eller udøvede sin virksomhed i henhold til reglerne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Denne mulighed ville desuden vanskeligt kunne forenes med idéen om et ægte indre marked, fordi den fastholder de nationale grænser set ud fra et økonomisk og lovgivningsmæssigt synspunkt.

Artikel 2 – Definitioner

Definitionerne af "*forsikringssselskab*", "*genforsikringssselskab*", "*store risici*", "*kompetente myndigheder*" og "*moderselskab*" henviser til definitioner, som allerede er benyttet i andre direktiver om forsikring, bl.a. de tredje direktiver 92/49/EØF og 92/96/EØF samt direktiv 98/78/EF.

For begreberne "*forsikringsmæglervirksomhed*", "*genforsikringsmæglervirksomhed*", "*forsikringsmægler*" og "*genforsikringsmægler*" foreslås en funktionel definition. Derved kommer definitionerne til at omfatte forskellige typer af mæglere (formidlere, agenter og underagenter) og andre salgskanaler som f.eks. de finansielle supermarkeder og dagligvareforretningerne.

Det synes ikke at være muligt at opstille en klar og utvetydig sondring mellem agenter og formidlere i alle medlemsstaterne. Det forekommer faktisk hyppigt, at mæglere optræder som agent inden for visse typer af risici og som formidler inden for andre risici. Dette er grunden til, at der ikke opereres med denne sondring i dette forslag. Det afgørende for forsikringstageren er i forbindelse med den enkelte risiko at vide, om han har at gøre med en mægler, som repræsenterer et mindre antal virksomheder, eller om han har at gøre med en person, som har mulighed for at rådgive ham ud fra en bred og selvstændig risikoanalyse. Artikel 10 tager sigte på at sikre, at kunden har mulighed for at skabe sig et klart indtryk heraf.

De former for virksomhed, der falder ind under direktivet, er virksomhed, der udøves mod vederlag, dvs. erhvervmæssigt.

Den form for forsikringsrådgivning, dette direktivforslag tager sigte på, er rådgivning, der udøves som led i forsikringsmæglervirksomhed, og ikke rådgivning som led i en anden form for erhvervsaktivitet, eller som er accessorisk i forhold til hovederhvervet, som ikke er forsikringsmæglervirksomhed (f.eks. virksomhed som revisor eller skatterådgiver). Der skal således være tale om rådgivning med det formål at bistå kunden med at indgå en forsikringsaftale eller med at administrere eller gennemføre en forsikringsaftale.

Artikel 3 – Registrering

Ved denne bestemmelse fastsættes krav om registrering af de forsikrings- og genforsikringsmæglere, som falder ind under direktivets anvendelsesområde.

En registreringsordning blev foretrukket frem for en ordning med administrativ tilladelse til hver enkelt mægler på grund af de praktiske vanskeligheder, denne ville medføre. Forholdet er nemlig det, at der i nogle medlemsstater er titusindvis af forsikringsmæglere. Det ville derfor være meget bekosteligt for disse lande at stable en tilladelsesordning på benene, medmindre man da ønskede at bruge betydelige finansielle ressourcer – hvilket utvivlsomt ville være ude af proportioner med det tilsigtede formål. I øvrigt bidrager forskellige former for selvregulering, især i relationerne mellem forsikringsselskaberne og forsikringsmæglerne, også til at sikre et højt beskyttelses- og kompetenceniveau samt en høj grad af hæderlighed inden for erhvervet.

Mægleren skal registreres i et register, som udpeges af de kompetente myndigheder i hans hjemmemedlemsstat. En mægler skal registreres i den medlemsstat, hvor hans vedtægtsmæssige hovedsæde er beliggende, hvis der er tale om en juridisk person, og i den medlemsstat, hvor han har sin centrale administration, hvis der er tale om en fysisk person. Når der er tale om en juridisk person, skal det vedtægtsmæssige hovedsæde desuden befinde sig i den samme medlemsstat som den centrale administration. Dette krav, som er fælles for hele EU-lovgivningen inden for finansielle tjenesteydelser, tager sigte på at forhindre, at forsikringsmæglere vælger at underkaste sig retssystemet i én medlemsstat for at unddrage sig strengere normer, som måtte være gældende i den medlemsstat, hvor de reelt er etableret. Kravet bringer desuden de kompetente myndigheder tættere på forsikringsmæglerne og giver dem mulighed for på behørig vis at overvåge, at reglerne for god forsikringsmæglerskik overholdes.

Registrering er betinget af, at de faglige kvalifikationskrav i artikel 4 er opfyldt. Hvis en mægler ikke længere opfylder disse krav, skal han slettes af registret og vil som følge heraf ikke længere kunne udøve forsikringsmæglervirksomhed.

Kun mæglere, der er blevet registreret, kan udøve forsikringsmæglervirksomhed, og forsikringsselskaberne må kun benytte ydelser, der udbydes af registrerede mæglere, eller de personer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2 (artikel 3, stk. 5). Artikel 7 pålægger medlemsstaterne at fastsætte passende sanktioner over for personer, som udøver forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed uden at være registreret i en medlemsstat. Disse sanktioner kan ligeledes bringes i anvendelse over for forsikringsselskaber, som benytter forsikrings- eller genforsikringsmæglerydelser fra personer, som ikke er registreret med henblik herpå i en medlemsstat.

Direktivforslaget stiller ikke krav til medlemsstaterne om, at de skal oprette ét register. Det fastsætter blot, at registret skal kontrolleres af en kompetent myndighed, som kan være en offentlig myndighed eller et organ, som er anerkendt ved den nationale ret, eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt er bemyndiget hertil ved en national lov (se artikel 6). Direktivforslaget følger forslagene i henstilling 92/48/EØF (artikel 5), som heller ikke fastsætter, at medlemsstaterne skal oprette ét centralt register, men åbner mulighed for, at der oprettes forskellige registre for ansatte og selvstændige forsikringsmæglere, og at sådanne registre føres af de offentlige myndigheder eller andre kompetente organer (f.eks. brancheorganisationer), som er anerkendt af en medlemsstat.

Registrering af en mægler i et register giver ham tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed i hele EU i henhold til reglerne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. De krav, der stilles af hjemmemedlemsstaten, anerkendes af alle de øvrige EU-medlemsstater. Derved skal mægleren ikke længere opfylde de faglige kvalifikationskrav, der måtte blive stillet i værtsmedlemsstaten. Ved artikel 5 fastsættes den procedure, der skal følges, hvis en forsikringsmægler ønsker at etablere filial eller at udøve forsikringsmæglervirksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 4 – Faglige kvalifikationskrav

Denne artikel fastsætter de krav, som enhver forsikrings- eller genforsikringsmægler skal opfylde for at kunne blive registreret:

1. Passende generel, erhvervsmæssig og faglig kundskab og kunnen

Ligesom henstilling 92/48/EØF stiller direktivforslaget krav om, at forsikrings- og genforsikringsmæglere skal besidde passende generel, erhvervsmæssig og faglig kundskab og kunnen. Det skal være kundskab, som skal være tilpasset de funktioner og aktiviteter, en mægler udøver, og de markeder, han opererer på. Denne faglige kundskab skal desuden ajourføres regelmæssigt. Medlemsstaterne bør definere og præcisere niveauet og indholdet i denne kundskab, som under alle omstændigheder bør være på et tilstrækkeligt højt niveau til at sikre en passende grad af faglig kompetence.

Når mægleren er en juridisk person, skal virksomhedens ledelse omfatte et tilstrækkeligt antal personer, som opfylder dette krav.

Kravet skal ikke være opfyldt af alle personer eller ansatte i et forsikrings- eller genforsikringsmæglerselskab. Det er kun dem, der er direkte impliceret i mæglervirksomhed, der skal besidde denne kundskab.

Medlemsstaterne har mulighed for at undlade at kræve af fysiske personer, der lejlighedsvis optræder som forsikringsmægler, at de besidder passende generel, erhvervsmæssig og faglig kundskab og kunnen (stk. 1), hvis følgende betingelser er opfyldt:

- at forsikringsmæglervirksomhed hverken er deres hovederhverv eller er det erhverv, som deres indkomst primært hidrører fra
- at en forsikringsmægler, der opfylder kravene i dette direktiv, eller et forsikringsselskab stiller sig som garant for disse personers aktiviteter ved at påtage sig det fulde ansvar for deres handlinger. De skal ligeledes give dem en passende grunduddannelse.

Her tænkes især på den mæglervirksomhed i enkelte medlemsstater, som visse personer udøver lejlighedsvis og accessorisk. Hvis alle bestemmelserne i direktivet skulle finde anvendelse på disse personer, ville de være nødsaget til at indstille deres virksomhed. Dette ville være ude af proportioner med formålet med direktivforslaget. Dog fastsættes det, at sådanne personer skal have en passende grunduddannelse af den virksomhed, som gør brug af deres mæglerydelser. Desuden er deres virksomhed underlagt en streng kontrol fra det forsikrings-selskab eller den forsikringsmægler, på hvis fulde ansvar de opererer.

2. Hæderlighedskrav

Mæglere vil skulle opbevare personlige eller fortrolige oplysninger om deres kunders privatliv. Det er derfor afgørende, at der består et gensidigt tillidsforhold mellem mæglerne og forbrugerne. Specielt inden for livsforsikring bistår mæglerne forsikringstagerne med at træffe beslutninger i sager, hvor store pengebeløb er involveret. Derfor skal forsikringsmæglere være hæderlige personer og må ikke tidligere have været erklæret konkurs.

3. Erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti

Dette krav har til formål at sikre, at enhver, der lider skade som følge af fejl eller faglig forsømmelighed fra en forsikringsmæglers side, har mulighed for erstatning. Der opereres med en minimumsdækning under denne forsikring eller garanti på 1 000 000 EUR pr. erstatningskrav i direktivforslaget, således at der sikres ensartede vilkår for alle mæglere i EU.

En mægler er fritaget for at tegne erhvervsansvarsforsikring, hvis et forsikrings- eller genforsikringsselskab, på hvis vegne mægleren handler, eller af hvilket han er bemyndiget til at handle, stiller denne garanti.

4. Finansiell kapacitet

Mæglere vil i mange tilfælde skulle forvalte betroede midler, enten på vegne af forsikringstagere eller på vegne af forsikringsselskaber. For at beskytte forsikringstageres økonomiske interesser skal alle mæglere, der forvalter betroede midler, der tilhører deres kunder, have tilstrækkelig finansiell kapacitet. Direktivforslaget opererer med fire metoder til sikring heraf, som tager højde for de ordninger, der allerede findes i medlemsstaterne:

- (i) lovbestemmelser, der fastsætter, at penge, kunden har indbetalt til mægleren, betragtes som indbetalt til forsikringsselskabet, og penge, forsikringsselskabet har udbetalt til mægleren, først betragtes som udbetalt til kunden, når denne reelt har modtaget beløbet
- (ii) en finansiell kapacitet hos forsikrings- eller genforsikringsmægleren til enhver tid på 8% af hans nettoårsindkomst, dog mindst 15 000 EUR
- (iii) overførsel af midler fra kunden via strengt adskilte klientkonti og manglende mulighed for at anvende indestående på sådanne konti til tilbagebetaling af andre kreditorer i tilfælde af konkurs
- (iv) oprettelse af en garantifond.

Ligesom det er tilfældet med andre retsakter på forsikringsområdet, bl.a. i de tredje direktiver om skadesforsikring (direktiv 92/49/EØF) og livsforsikring (direktiv 92/96/EØF), kan medlemsstaterne vedtage strengere krav over for deres egne forsikringsmæglere.

Artikel 5 – Etablering af filial og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomhed i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser

Denne bestemmelse fastsætter den procedure, som skal følges, hvis en registreret mægler ønsker at etablere filial eller udøve mæglervirksomhed i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser i en anden medlemsstat end hans hjemmemedlemsstat. Der er tale om en underretning til den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten, som skal ske,

inden mæglervirksomheden påbegyndes. Denne bestemmelse er baseret på de procedurer, der er fastsat i de tredje direktiver 92/49/EØF og 92/96/EØF for forsikringselskaber.

Det kunne overvejes at modernisere denne procedure. Indholdet af registrene og reglerne til beskyttelse af det almene vel kunne offentliggøres på hver enkelt kompetent myndigheds websted. Enhver mægler, der ønsker at operere i en anden medlemsstat end hans hjemmemedlemsstat, skulle rette skriftlig henvendelse til den kompetente myndighed i denne anden medlemsstat. Han vil kunne få kendskab til reglerne om beskyttelse af det almene vel på denne myndigheds websted. Værtslandets myndighed kunne checke, om mægleren er registreret på webstedet hos den kompetente myndighed i hjemmemedlemsstaten. Hvis værtsmedlemsstaten ikke skriftligt fremsætter indvendinger, kunne mægleren begynde at udøve sin virksomhed én måned efter afsendelsen af den skriftlige underretning.

En sådan procedure bør drøftes indgående mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

Artikel 6 – Kompetente myndigheder

Medlemsstaterne skal udpege de kompetente myndigheder, som får til opgave at håndhæve anvendelsen af direktivet. Medlemsstaterne kan udpege en offentlig myndighed, et organ, der er anerkendt ifølge den nationale lovgivning, eller et organ, der er anerkendt af en offentlig myndighed, der udtrykkeligt er beføjet hertil ifølge den nationale lovgivning.

Denne bestemmelse er i vid udstrækning baseret på direktiv 93/22/EØF om investerings-service¹³ (artikel 22). Under alle omstændigheder skal de kompetente myndigheder have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

Artikel 7 – Sanktioner

Medlemsstaterne skal kunne vedtage passende foranstaltninger eller sanktioner over for forsikrings- og genforsikringsmæglere samt forsikrings- og genforsikringsselskaber, der ikke opfylder bestemmelserne i direktivforslaget. Et sådant sanktionssystem spiller en afgørende rolle for at sikre, at den ordning, der indføres ved direktivforslaget, rent faktisk anvendes.

De kompetente myndigheder forventes at samarbejde og udveksle information indbyrdes. Disse myndigheder er underlagt de samme bestemmelser om fortrolighed med behandling af oplysninger og erhvervs-mæssig tavshedspligt, der allerede er fastsat i de tredje forsikringsdirektiver 92/49/EØF (artikel 16) og 92/96/EØF (artikel 15).

Artikel 8 – Klage

Ifølge denne artikel skal medlemsstaterne indføre en klageadgang for forbrugerne inden for forsikringsmæglervirksomhed.

Artikel 9 – Udenretslig bilæggelse af tvister

Handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser slår til lyd for, at der indføres effektive retslige og udenretslige ordninger for bilæggelse af tvister mellem forbrugerne og de finansielle institutioner. Indførelsen af disse ordninger er af afgørende betydning for at skabe tillid i forbindelse med grænseoverskridende aktiviteter og bane vejen for udvikling og uddybning af det indre marked.

---

¹³ EFT 141 af 11.6.1993, s. 27.

Denne bestemmelse har til formål at sikre, at forbrugerne råder over udenretslige ordninger til bilæggelse af eventuelle tvister, der måtte opstå med forsikringsmæglere. I overensstemmelse med handlingsplanen fastsættes det i direktivforslaget, at medlemsstaterne skal tilskynde til, at disse ordninger benyttes i forbindelse med bilæggelse af grænseoverskridende tvister, hvilket forudsætter et udbygget samarbejde mellem disse ordninger.

Artikel 10 og 11 – Forsikringsmæglerens informationspligt

Bestemmelserne i dette afsnit tager sigte på at fastsætte de informationskrav, der er nødvendige for at sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugere, der benytter sig af forsikringsydelser.

Artikel 10 fastsætter, hvilken form for information forsikringsmæglere skal give til forbrugere, som de kommer i kontakt med, inden der indgås en forsikringsaftale. Det drejer sig om mæglerens identitet og adresse, hans forbindelser, hvad enten de er direkte eller indirekte, med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, enhver form for kontraktlig forpligtelse, i kraft af hvilken han kun repræsenterer et eller flere forsikringsselskaber, og navnet på disse selskaber. Mægleren skal ligeledes anføre, hvem der er ansvarlig i tilfælde af forsømmelighed, forkert handlemåde eller uhensigtsmæssig rådgivning fra mæglerens side, om han yder rådgivning til sine kunder på basis af de garantier, en bred vifte af forsikringsselskaber kan tilbyde, eller om hans virksomhed derimod begrænser sig til at repræsentere et begrænset antal forsikringsselskaber.

Når forsikringsmægleren erklærer, at han yder rådgivning til sine kunder på basis af de garantier, en bred vifte af forsikringsselskaber kan tilbyde, skal han også basere sin rådgivning på en upartisk og tilstrækkelig bred analyse af de på markedet disponible forsikringsaftaler, så han bliver i stand til at anbefale det forsikringsprodukt, der bedst opfylder kundens behov. Skulle det efterfølgende vise sig, at analysen ikke opfylder disse krav, vil mægleren kunne blive retsforfulgt af kunden. Dette forhold kan begrunde, at der opereres med en forholdsvis høj grad af beskyttelse i erhvervsansvarsforsikringen (jf. artikel 4).

Endelig skal mæglere skriftligt – mindst – formulere kundens krav og behov og redegøre for bevæggrundene for den rådgivning, de yder.

Artikel 11 angiver, under hvilken form denne information skal gives. Generelt skal den gives skriftligt eller på ethvert andet varigt medium, der er tilgængeligt for forbrugeren. Informationen skal være tydelig og nøjagtig og gives på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forsikringsaftalen indgås, eller ethvert andet sprog, som parterne aftaler. Størstedelen af informationen kan afgives på en standardformular, hvilket reducerer udgifterne i forbindelse med dette krav. Endelig kan informationen gives mundtligt, hvis forsikringstageren anmoder om øjeblikkelig dækning.

Artikel 12-15

Artikel 12 ophæver direktiv 77/92/EØF. Når dette direktiv er vedtaget, vil der således kun være én EU-retsakt, der gælder for forsikrings- og genforsikringsmæglere. EU-reglerne opnår derved større klarhed og sammenhæng, hvilket både er til gavn for de erhvervsdrivende og forsikringstagerne.

Artikel 13, 14 og 15 indeholder bestemmelserne vedrørende destinatarerne, gennemførelses- og anvendelsesdatoerne i medlemsstaterne og ikrafttrædelsesdatoen.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om forsikringsmæglervirksomhed

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg²,

efter fremgangsmåden i traktatens artikel 251³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Forsikrings- og genforsikringsmæglere spiller en central rolle i forbindelse med salget af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Den Europæiske Union.
- (2) Et første skridt blev taget med Rådets direktiv 77/92/EØF⁴, som tager sigte på at lette udøvelsen af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser for forsikringsagenter og forsikringsmæglere.
- (3) Direktiv 77/92/EØF skulle finde anvendelse indtil forskrifter om samordning af de enkelte landes bestemmelser vedrørende adgang til og udøvelse af virksomhed som forsikringsagent og forsikringsmægler trådte i kraft.
- (4) Kommissionens henstilling 92/48/EØF⁵ af 18. december 1991 om forsikringsmæglere er stort set blevet gennemført af medlemsstaterne og har bidraget til at sikre indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes bestemmelser om de faglige kvalifikationskrav til og registrering af forsikringsmæglere.
- (5) Der er alligevel stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for at optage og udøve forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomhed på det indre marked. Direktiv 77/92/EØF og henstilling 92/48/EØF bør derfor erstattes med et nyt direktiv.

---

¹ EFT C

² EFT C

³ EFT C

⁴ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 14, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

⁵ EFT L 19 af 28.1.1992, s. 32.

- (6) Forsikrings- og genforsikringsmæglere bør kunne nyde gavn af traktatens rettigheder om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.
- (7) Forsikringsmægleres manglende mulighed for at operere frit i hele EF hæmmer det fælles forsikringsmarkeds rette funktion.
- (8) En samordning af national lovgivning om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der optager og udøver forsikringsmæglervirksomhed, kan derfor både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.
- (9) Forskellige typer personer og institutioner som f.eks. agenter, formidlere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelser ("bancassurance") har lov til at formidle tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.
- (10) Dette direktiv tager sigte på personer, hvis normale erhverv er at yde forsikringsmæglerytelser til tredjemand på erhvervsmæssigt grundlag. Anvendelsesområdet bør derfor ikke udstrækkes til at omfatte personer inden for andre erhverv (f.eks. skatteeksperter eller revisorer), som yder rådgivning om forsikringsdækning på accessorisk basis i forbindelse med udøvelsen af dette andet erhverv.
- (11) Medlemsstaterne bør have mulighed for at undlade at bringe dette direktiv i anvendelse på personer, der udøver forsikringsmæglervirksomhed som accessorisk virksomhed. Af hensyn til forbrugerbeskyttelsen bør denne mulighed dog være strengt begrænset.
- (12) Forsikrings- og genforsikringsmæglere bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres hovedkontor, forudsat at de opfylder strenge faglige krav, der vedrører deres kompetence, gode omdømme, dækning under erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet.
- (13) Registreringen bør give forsikrings- og genforsikringsmæglere lov til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder.
- (14) Der er behov for passende sanktioner over for personer, der udøver forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed uden at være registreret, og over for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der gør brug af ydelser fra ikke-registrerede mæglere eller mæglere, der ikke opfylder de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv.
- (15) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte forbrugerne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsmæglererhverv på det indre marked.
- (16) Det er afgørende for forbrugeren at vide, om han har at gøre med en mægler, der yder rådgivning om produkter fra en bred vifte af forsikringsselskaber eller om produkter, der udbydes af et begrænset antal forsikringsselskaber.

- (17) Erklærer mægleren, at han yder rådgivning om produkter fra en bred vifte af forsikringsselskaber, bør han gennemføre en fair og tilstrækkelig bred analyse af de på markedet disponible produkter. Derudover skal alle mæglere redegøre for bevæggrundene for den rådgivning, de yder.
- (18) Der er mindre behov for at kræve, at denne information gives, hvis forbrugeren er et selskab, der ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici.
- (19) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive klageprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsmæglere og deres kunder, eventuelt ved brug af eksisterende procedurer.
- (20) Uden at det berører forbrugernes ret til at indbringe klager for domstolene, bør medlemsstaterne tilskynde offentlige eller private organer, der er oprettet med henblik på udenretslig bilæggelse af tvister, til at samarbejde om at bilægge grænseoverskridende tvister. Et sådant samarbejde kunne bl.a. give forbrugerne mulighed for at indbringe klager vedrørende forsikringsmæglere, der er etableret i andre medlemsstater, for udenretslige organer i deres egen hjemmemedlemsstat –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I: DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for aktiviteter i forbindelse med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed.
2. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende bestemmelserne i nærværende direktiv på personer, som formidler tilbud om forsikringsaftaler, der opfylder alle de følgende betingelser:
  - a) kontrakterne forudsætter ikke nogen generel eller særlig forsikringsekspertise
  - b) kontrakterne er ikke livsforsikringskontrakter
  - c) forsikringen dækker ikke ansvarsrisici, og
  - d) den pågældende persons hovederhverv er ikke forsikringsmæglervirksomhed
  - e) forsikringen er accessorisk i forhold til den leverede vare eller tjenesteydelse, især hvor forsikringen enten dækker risikoen for totalskade på og tab eller beskadigelse af varer leveret af den pågældende person eller godtgør varer i tilknytning til en rejse bestilt af den pågældende person
  - f) præmiebeløbet er på mindre end 1 000 EUR, og forsikringsaftalen har en løbetid på under et år.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) "forsikringsselskab" et selskab, som har modtaget officiel tilladelse i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 73/239/EØF⁶ eller artikel 6 i Rådets direktiv 79/267/EØF⁷
- 2) "genforsikringsselskab" et genforsikringsselskab, som fastsat i artikel 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF⁸
- 3) "forsikringsmæglervirksomhed" virksomhed, der består i at præsentere, give oplysning om, forelægge eller udføre forberedende arbejde i forbindelse med eller ved indgåelsen af forsikringsaftaler eller i at yde bistand med administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde
- 4) "genforsikringsmæglervirksomhed" virksomhed, der består i at præsentere, give oplysning om, forelægge eller udføre forberedende arbejde i forbindelse med eller ved indgåelsen af genforsikringsaftaler eller i at yde bistand med administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde
- 5) "forsikringsmægler" en person, der mod vederlag optager eller udøver forsikringsmæglervirksomhed og yder rådgivning i tilknytning hertil, undtagen forsikringsselskaber eller ansatte i forsikringsselskaber, når den ansatte handler på forsikringsselskabets ansvar
- 6) "genforsikringsmægler" en person, der mod vederlag optager eller udøver genforsikringsmæglervirksomhed og yder rådgivning i tilknytning hertil undtagen genforsikringsselskaber eller ansatte i genforsikringsselskaber, når den ansatte handler på genforsikringsselskabets ansvar
- 7) "store risici" risici som fastsat i artikel 5, litra d), i direktiv 73/239/EØF
- 8) "hjemmemedlemsstat":
  - a) hvis mægleren er en fysisk person, den medlemsstat, hvor mæglerens bopæl er beliggende, og hvorfra han driver virksomhed
  - b) hvis mægleren er en juridisk person, den medlemsstat, hvor dennes registrerede hovedsæde er beliggende, eller, hvis denne i henhold til den nationale lovgivning ikke har noget registreret hovedsæde, den medlemsstat, hvor dennes hovedkontor er beliggende
- 9) "kompetente myndigheder" de myndigheder, som hver enkelt medlemsstat udpeger i henhold til artikel 6

---

⁶ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

⁷ EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1.

⁸ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.

- 10) "varigt medium" ethvert instrument, der sætter kunden i stand til at lagre information, der er rettet til ham personligt på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og som giver mulighed for uændret reproduktion af den lagrede information.

KAPITEL II: REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsmæglere skal registreres hos en kompetent myndighed i deres hjemmemedlemsstat som fastsat i artikel 6, stk. 2.
2. Uden at det berører artikel 4, stk. 1, tredje afsnit, skal medlemsstaterne sikre, at registrering af forsikrings- og genforsikringsmæglere sker på betingelse af, at de opfylder de faglige kvalifikationskrav i artikel 4.
3. Registrerede forsikringsmæglere og genforsikringsmæglere skal kunne optage og udøve forsikringsmægler- og genforsikringsmæglervirksomhed i Fællesskabet i henhold til både bestemmelserne om etableringsfrihed og bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser.
4. Medlemsstaterne skal sikre, at der er nem offentlig adgang til det eller de registre, der er omhandlet i stk. 1.
5. Forsikringsselskaber må kun benytte forsikringsmægler- og genforsikringsmæglerydelse fra registrerede forsikringsmæglere og genforsikringsmæglere og de i artikel 1, stk. 2, omhandlede personer.

Artikel 4

Faglige kvalifikationskrav

1. Forsikrings- og genforsikringsmæglere skal besidde passende generel, erhvervs-mæssig og faglig kundskab og kunnen.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit, at alle personer, der arbejder i et selskab eller for en fysisk person, der udøver forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed, opfylder dette krav. Medlemsstaterne skal sikre, at ledelsen i sådanne selskaber eller hos sådanne fysiske personer samt alle ansatte, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed, besidder sådan kundskab og kunnen.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende bestemmelserne i afsnit 1 på fysiske personer, der optager og udøver forsikringsmæglervirksomhed, og hvis hovederhverv ikke er forsikringsmæglervirksomhed, og hvis indkomst ikke primært hidrører herfra. En sådan person må kun optræde som forsikringsmægler, hvis en forsikringsmægler, som opfylder bestemmelserne i artikel 4, eller et forsikringsselskab har påtaget sig

det fulde ansvar for denne persons handlinger, og forsikringsmægleren har givet denne person en passende og relevant grunduddannelse.

2. Forsikrings- og genforsikringsmæglere skal have et godt omdømme. De skal bl.a. have ren straffeattest eller anden tilsvarende national attest i forhold til forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret i overensstemmelse med den nationale lovgivning.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at sikre, at alle personer, der arbejder i et selskab eller for en fysisk person, der udøver forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed, opfylder dette krav. Medlemsstaterne skal sikre, at ledelsen i sådanne selskaber eller hos sådanne fysiske personer opfylder dette krav. De skal sikre, at alle ansatte, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed, opfylder dette krav.

3. Forsikrings- og genforsikringsmæglere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller enhver anden tilsvarende garanti mod ansvar for forsømmelighed, som de måtte pådrage sig i forbindelse med udøvelsen af deres erhverv, på mindst 1 000 000 EUR pr. erstatningskrav, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen er tilvejebragt af et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikringsmægleren eller genforsikringsmægleren handler, eller på hvis vegne forsikringsmægleren eller genforsikringsmægleren er bemyndiget til at handle.
4. Medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte forbrugerne mod forsikringsmægleres eller genforsikringsmægleres manglende evne til at overføre præmiebeløbet til forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet eller til at overføre erstatningsbeløb til de forsikrede.

Disse foranstaltninger kan have en af følgende former:

- a) bestemmelser fastsat ved lov, hvorefter penge betalt af kunden til mægleren behandles, som om de var betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til mægleren ikke behandles, som om de var betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem
  - b) et krav til forsikringsmæglere og genforsikringsmæglere om, at de skal have en finansiell kapacitet, der til stadighed skal være på 8% af nettoårsindkomsten for mæglere, dog mindst 15 000 EUR
  - c) et krav om, at kundens betroede midler overføres via strengt adskilte klientkonti, og at disse konti ikke må benyttes til at godtgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs
  - d) et krav om, at der oprettes en garantifond
5. Udøvelse af forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomhed forudsætter, at de faglige kvalifikationskrav i artikel 4 opfyldes permanent.
  6. Medlemsstaterne skal navnlig påse, at kravene i stk. 3 og 4, er opfyldt.

7. Medlemsstaterne må fastsætte strengere krav end de i denne artikel omhandlede krav eller fastsætte tillægskrav for forsikrings- og genforsikringsmæglere, der er registreret på deres område.

Artikel 5

Underretning om etablering og udførelse af tjenesteydelser i andre medlemsstater

1. Enhver forsikrings- eller genforsikringsmægler, der agter at udøve virksomhed for første gang i en eller flere medlemsstater i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, skal forinden underrette hjemmemedlemsstatens kompetente myndigheder. Senest en måned efter denne underretning skal de kompetente myndigheder underrette de kompetente myndigheder i den eller de medlemsstater, på hvis område forsikrings- eller genforsikringsmægleren agter at udøve virksomhed i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, om forsikrings- eller genforsikringsmæglerens intentioner og om det faktum, at forsikrings- eller genforsikringsmægleren er behørigt registreret.
2. Forsikrings- eller genforsikringsmægleren må optage virksomhed én måned efter den attesterede dato, hvor han blev informeret om den i stk. 1 omhandlede underretning.
3. Myndighederne i den medlemsstat, hvor mægleren ønsker at udøve virksomhed i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, skal senest en måned efter at have modtaget den i stk. 1 omhandlede underretning informere de kompetente myndigheder i hjemmemedlemsstaten om eventuelle særlige betingelser, hvorunder der af hensyn til det almene vel må udøves virksomhed på dens område.

Artikel 6

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som beføjes til at sikre gennemførelsen af direktivet. De skal underrette Kommissionen herom med angivelse af eventuel kompetencefordeling.
2. De i stk. 1 omhandlede myndigheder skal enten være en offentlig myndighed, et organ, der er anerkendt ifølge den nationale lovgivning, eller et organ, der er anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt er beføjet hertil ifølge den nationale lovgivning.
3. De pågældende myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

Artikel 7

Sanktioner

1. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, skal medlemsstaterne råde over passende sanktioner over for enhver person, der udøver forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed uden at være registreret i en medlemsstat.
2. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, skal medlemsstaterne råde over passende sanktioner over for forsikringsselskaber, der benytter forsikringsmægler- eller genforsikringsmæglerydelser fra personer, der ikke er registreret i en medlemsstat.
3. Medlemsstaterne skal råde over passende sanktioner over for forsikrings- eller genforsikringsmæglere, som ikke opfylder national lovgivning, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv.
4. De kompetente myndigheder skal samarbejde og udveksle information om:
  - a) forsikrings- og genforsikringsmæglere, som er blevet genstand for en sanktion, jf. stk. 3
  - b) enhver forsømmelighed, uredelig erhvervmæssig adfærd eller mangelfuld rådgivning, som forsikrings- eller genforsikringsmæglere er blevet kendt ansvarlig for
  - c) enhver klageprocedure, som er blevet iværksat mod forsikrings- eller genforsikringsmæglere.
5. Enhver, der modtager eller videregiver information i henhold til bestemmelserne i denne artikels stk. 1 - 4, har tavshedspligt på samme måde som fastsat i artikel 16 i Rådets direktiv 92/49/EØF⁹ og artikel 15 i Rådets direktiv 92/96/EØF¹⁰.

Artikel 8

Klage

Medlemsstaterne skal sikre, at der oprettes en mekanisme, hvor forbrugere og andre interesserede parter kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsmæglere.

---

⁹ EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

¹⁰ EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1.

Artikel 9

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne skal tilskynde til, at der indføres hensigtsmæssige og effektive udenretslige klageprocedurer med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsmæglere og forbrugerne, om muligt ved brug af eksisterende organer.
2. Medlemsstaterne skal tilskynde disse organer til at samarbejde om bilæggelsen af grænseoverskridende tvister.

KAPITEL III: INFORMATIONSKRAV FOR FORSIKRINGSMÆGLERE

Artikel 10

Forsikringsmæglerens informationspligt

1. Som indledning til enhver ny kontakt skal en forsikringsmægler mindst oplyse en forbruger om følgende:
  - a) identitet og adresse
  - b) om han rådgiver kunden om forsikringsdækning fra en bred vifte af forsikringsselskaber eller ej. I sidstnævnte tilfælde skal forsikringsmægleren også for hver risikoklasse oplyse kunden om antallet og identiteten på de forsikringsselskaber, som han må repræsentere og rent faktisk repræsenterer
  - c) om enhver direkte eller indirekte andel på over 10% af stemmerettighederne og kapitalen, som forsikringsmægleren ejer i et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, og enhver direkte eller indirekte andel på over 10% af stemmerettighederne og kapitalen, som et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab eller et moderselskab til et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab ejer i forsikringsmægleren
  - d) om enhver kontraktlig forpligtelse til at repræsentere et eller flere forsikringsselskaber samt navnet på disse selskaber
  - e) om hvem, der skal holdes ansvarlig for enhver forsømmelighed, uredelig erhvervsmæssig adfærd eller mangelfuld rådgivning fra mæglerens side i forbindelse med hans forsikringsmæglervirksomhed
  - f) om den i artikel 8 omhandlede mekanisme, hvor forbrugere og andre interesserede parter kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsmæglere, og i givet fald om de i artikel 9 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer
  - g) om det register, de er blevet optaget i, og hvordan det kontrolleres, at de er blevet registreret.
2. Hvis forsikringsmægleren erklærer at yde rådgivning om forsikring fra en bred vifte af forsikringsselskaber, jf. stk. 1, litra b), skal han mindst yde rådgivning baseret på

en fair analyse af de på markedet disponible forsikringsaftaler i et omfang, der er tilstrækkeligt til at sætte ham i stand til at anbefale den forsikringsaftale, der bedst opfylder kundens behov.

3. Inden en konkret forsikringsaftale indgås, skal forsikringsmæglere mindst formulere kundens krav og behov og præcisere bevæggrundene for den rådgivning, de yder.
4. Genforsikringsmæglere og forsikringsmæglere, der udøver mæglervirksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede oplysninger.

Artikel 11

Informationsbetingelser

1. Enhver form for information, der ifølge artikel 10 skal gives til kunder, skal gives:
  - a) på papir eller et andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt for forbrugeren
  - b) tydeligt og nøjagtigt på en måde, der er forståelig for kunden
  - c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forsikringsaftalen er indgået, eller ethvert andet sprog, som de kontraherende parter aftaler.
2. Uanset bestemmelserne i stk. 1, litra a), kan den i artikel 10 omhandlede information gives mundtligt, men kun når øjeblikkelig dækning er nødvendig, eller kunden anmoder om sådan dækning.

KAPITEL IV: AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 12

Ophævelse af direktivet

Direktiv 77/92/EØF ophæves.

Artikel 13

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 31. december 2003. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 14

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på den tyvende dag efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 15

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

Ikke relevant, idet der ikke ydes nogen finansiel bistand fra Kommissionen.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (SEKTION III, BUDGETTETS DEL A)

10.1. Virkning på antallet af stillinger

Ingen forøgelse af personalet.

KONSEKVENSANALYSE

FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLISTORE VIRKSOMHEDER (SMV)

FORSLAGETS TITEL

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forsikringsmæglervirksomhed

DOKUMENTREFERENCENUMMER

FORSLAGET

1. Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for EU-lovgivning på området, og hvad er hovedformålet?

Der er behov for EU-lovgivning for at give personer, der optager og udøver forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomhed, mulighed for fuldt ud at nyde gavn af traktatens ret til etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Som forholdene er nu, skal sådanne personer opfylde forskellige faglige kvalifikationskrav, hvis de ønsker at udøve deres virksomhed i flere forskellige medlemsstater. Forslaget har til formål at sikre, at en mægler opfylder de faglige kvalifikationskrav i den medlemsstat, hvor han er registreret, og på dette grundlag kan udøve sin virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser uden at skulle opfylde de faglige kvalifikationskrav i værtsmedlemsstaten(-erne). En vis grad af harmonisering af de faglige kvalifikationskrav er således nødvendig for at lette det indre markeds rette funktion.

Af hensyn til nærhedsprincippet:

- gælder artikel 9 og 10 om mæglernes informationspligt ikke for forsikrings- og genforsikringsmæglere, når de udøver mæglervirksomhed vedrørende store risici
- kan medlemsstaterne vælge at undlade at bringe forslaget i anvendelse på personer, der formidler tilbud om forsikringsprodukter, der er accessoriske i forhold til deres hovederhverv. Denne undtagelse er underlagt visse betingelser (se artikel 2, stk. 2)
- kan medlemsstaterne vælge at undlade at anvende kravet om en passende grad af faglig kompetence på fysiske personer, som optager og udøver forsikringsmæglervirksomhed, men hvis hovederhverv ikke er forsikringsmæglervirksomhed, og hvis indkomst ikke primært hidrører herfra. Denne undtagelse er også underlagt visse betingelser (se artikel 2, stk. 3).

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

2. Hvem berøres af forslaget?

- hvilke erhvervssektorer: alle forsikrings- og genforsikringsmæglere, medmindre de falder ind under de ovenfor anførte undtagelser
- hvilken størrelse virksomheder (hvad er koncentrationen af små og mellemstore virksomheder): langt størstedelen af forsikringsmæglerne kan betragtes som SMV (under 250 ansatte, omsætning på mindre end 40 mio. EUR eller en balance på mindre end 27 mio. EUR, kapitalandele hos ikke-SMV på mindre end 25% af stemmerettighederne eller aktiekapitalen)
- er de berørte virksomheder koncentreret i bestemte regioner i EU: nej.

3. Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe i henhold til forslaget?

- registrering hos de kompetente myndigheder
- opfyldelse af normer for loyal og korrekt adfærd
- tegning af erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti mod forsømmelighed eller uredelighed i forbindelse med mæglerens udøvelse af sin virksomhed, medmindre sådan forsikring eller garanti stilles af et andet selskab, hvilket hyppigt er tilfældet inden for denne sektor
- en finansiell kapacitet på et vist niveau for at beskytte forbrugerne mod risikoen for, at mægleren går konkurs. Dette krav gælder ikke i to situationer: hvis der opereres med adskilte konti, og der findes bestemmelser fastsat ved lov, hvorefter penge betalt af kunden til mægleren behandles, som om de var betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til mægleren ikke behandles, som om de var betalt til kunden, før kunden rent faktisk modtager dem. I så fald påhviler der ikke mæglerne nogen udgifter. Én måde, hvorpå kravet om finansiell kapacitet kan opfyldes, er ved at deponere et beløb, der er proportionalt med mæglerens indkomst. Derved undgås et for stort pres på mindre virksomheder.

Disse krav er ikke nye for mæglerne. Fjorten medlemsstater har allerede vedtaget lovgivning om de faglige kvalifikationskrav, som mæglere skal opfylde. Disse love er i det væsentlige baseret på Kommissionens henstilling 92/48/EØF, som ligger til grund for dette forslag. Medlemsstaterne har imidlertid gennemført henstillingen på forskellig vis og i forskellige grader. Det er nødvendigt med en harmoniseringsindsats for at lette etableringsfriheden og udøvelsen af grænseoverskridende virksomhed.

Drøftelser med Det Internationale Forsikrings- og Genforsikringskontor (BIPAR, mæglernes lobbyorganisation) peger i retning af, at disse faglige kvalifikationskrav vil kunne opfyldes uden større vanskelighed af langt størstedelen af mæglerne, også dem, der bør betragtes som SMV

- information om arten af og bevæggrundene for den rådgivning, mæglerne yder

Dette anses for helt afgørende for at kunne etablere et passende forbrugerbeskyttelsesniveau. Denne information kan for hovedpartens vedkommende gives i standardform og derved uden at udgøre nogen større byrde for virksomhederne. Der må dog påregnes en mindre forøgelse af udgifterne til administration som følge af bestemmelserne i artikel 10, stk. 3.

4. Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

- for beskæftigelsen: i det store og hele neutral
- for investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder: i det store og hele neutral
- for virksomhedernes konkurrenceevne: der kan forventes positive effekter. Forslaget vil sikre en stærkere integration af de finansielle detailmarkeder og et mere velfungerende fælles forsikringsmarked. Konkurrencen mellem mæglerne og udbyderne skulle blive skærpet med positive effekter for produktkvaliteten og prisniveauet.

5. Indeholder forslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV's særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?

Det skønnes, at omkring 50% af medlemsstaternes mæglerne ikke vil skulle betale for en erhvervsansvarsforsikring, idet denne dækning normalt ydes af det selskab eller et af de selskaber, på hvis vegne de er bemyndiget til at handle.

Muligheden for at udelukke mæglerne, der opererer under et vist indkomst- eller omsætningsniveau, fra direktivets anvendelsesområde blev drøftet med alle de interesserede parter. Størstedelen af medlemsstaterne, forbrugerrepræsentanterne og repræsentanterne for erhvervet fandt, at en sådan "de minimis"-bestemmelse ikke skulle inkorporeres, så der blev sikret en minimumsforbrugerbeskyttelse overalt i EU. Desuden indebærer fraværet af en "de minimis"-bestemmelse en højere grad af lige behandling af markedsdeltagerne.

HØRING

6. Liste over organisationer, som er hørt om forslaget, og en kortfattet redegørelse for deres væsentligste synspunkter.

Det Internationale Forsikrings- og Genforsikringskontor (BIPAR), som er EU-mæglerens lobbyorganisation, støtter meget kraftigt forslaget i dets nuværende form.

Den Europæiske Forsikringskomité (CEA) støtter i det store og hele forslaget i dets nuværende form. Det var særligt magtpåliggende for CEA at sikre, at ansatte i forsikringsselskaber ikke blev berørt af forslaget. Dette præciseres i forslagets nuværende form.

Sammenslutningen af europæiske gensidige forsikringsselskaber (ACME) har ingen væsentlige indvendinger mod forslaget i dets nuværende form. Den finder, at det sikrer en passende forbrugerbeskyttelse overalt i EU.

Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (BEUC) hilser forslaget velkommen og finder, at det vil øge forbrugerbeskyttelsen og højne forbrugernes tillid. BEUC ønsker dog, at forslaget skal gælde for ansatte i forsikringsselskaber. Det foreslår også, at de faglige kvalifikationskrav, der stilles til mæglerne, skærpes (pligt til at yde "bedst mulig rådgivning", offentliggørelse af provisioner). Disse forslag synes vanskelige at gennemføre: det kan ikke med rimelighed forventes, at alle mæglere altid yder den bedst mulige rådgivning. Et sådant krav ville desuden sandsynligvis føre til en endeløs række af tvister, såvel udenretslige som for domstolene. I henseende til forbrugerbeskyttelse synes kravet ikke at føje nyt til, hvad der i forvejen fastsættes i forslagets artikel 10. Kravet om offentliggørelse af provisioner afvises af langt størstedelen af medlemsstaterne og af sektoren selv. Kendskab til slutprisens nøjagtige sammensætning er ikke gængs praksis, uanset hvilken form for erhvervsvirksomhed der er tale om. Provisionens størrelse afspejler desuden de særlige opgaver, som mægleren udfører for forsikringsselskabet (især med hensyn til opgørelse af erstatningskrav). Offentliggørelse af provisionens størrelse ville betyde, at næsten al information om forbindelsen mellem mægleren og forsikringsselskabet også skulle gives til kunden. Al denne information vil sandsynligvis føre til informationsmætning hos forsikringstagerne og ikke øge deres beskyttelse.